kevadeööl oli ta avatud akna kaudu inimeste eluruumi tunginud, kavatsusega õppida tundma nende muusikat, et siis Rohelise Päikese Maa elanikele mängida. Hüpates põrandale otsis ritsikas varjulist paika, kus oleks võimalik end inimeste eest kaitseda. Timsi juhtus kokku sugulase kilgiga, kes oli ilus, pruuni siidse nahaga preili Ahjuli. Sugulasel Ahjulil oli ahjutaga ruumikas korter. Timsi asus lõbusa sugulase kaasüüriliseks, kuulates nüüdsest iga päev inimeste laulu.

Ahjuli andis huvitavaid teateid inimeste muusikast, sest ta elas siin ahju taga pikemat aega, olles väga rahul oma koduga. Öösiti käisid nad toas ringi toitu otsimas ja inimeste kummalisi tarbeasju vahtimas.

Ühel kuuvalgel ööl ronis ritsikas inimeste söögilauale. Peatudes hetkeks lillevaasi varjus kuulis Timsi haruldaselt kaunist laulu. Võlutuna viisist piilus lillevaasi tagant ümbrusse. Laua ligidal heledas kuuvalguses istus suur inimene, kes väikesele sülesolijale südamlikult laulis.

„See on emalaul!“ ohkas Timsi nukralt. Ritsikas

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 81